

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

IX. Dico vobis: omnis, qui me confessus fuerit coram hominibus, & filius hominis confitebitur illum coram Angelis suis. Luc. 12. v. 18.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

gnant : in caelestibus : quia supra te sunt, & ideo etiam undique te circumspiciunt, te obsident, te infestant, ut vix ab illis possis te tueri. Invenis illos in exercitiis contemplationis, in confessionibus, in Communionibus sacris, in operibus sanctissimis : in caelestibus. Rebus ita constitutis numquid arma erunt necessaria, quibus accingaris?

5. Considera te forsitan dictis haecenus percussum non crediturum, quod satis virium habeas ad resistendum exercitui inimicorum tam malignorum, sed maeste animo, quia non sine causâ dixit Apostolus totum illorum regnum consistere in tenebris : *Mundi Rectores tenebrarum harum.* ut primum veniunt ad lucem, amissum est Regnum. In eo igitur vertitur salus tua, ut scias illos in lucem protrahere per integerrimam conscientiae manifestationem. Haec si desit, miserum te! pronissimum est te perire. necesse igitur est, ut initio monui, armari oratione, necesse est armari exercitio virtutum. sed quid arma juvant, si in tenebris non discernis inimicum, aut si vestitu vel voce deceptus amicum reputes? Speras fortassis fieri posse, ut ex te ipso vel ope luminis quod DEUS

suppeditat in oratione, aut illi per & praxi, quam aquis exercitio virtutum, illum plenè discernas; videris ter falleris, quia DEUS vult, ut quam omnino confidas in te, quamcunque fueris perfectus, ut exerceas obedientiam, exerceas humilitatem, manifestando alterius tuas infirmitates, quem admodum manifestavit suas etiam discipulis, quidem adeo rudibus, adeo imperitis, quando in horro dicere non erubescit. *Tristis est anima mea usque ad mortem.* an ignoras etiam veteranos Ducum dedignari cogere consilium militum, & audire sententiam juniorum, ut qui? atque hoc est, quod facere oportet in casu nostro. ne dicas conscientiae arbitrum esse hominem, qui horret daemone, ne ejus nequitiam rechneras, & dolos aperias, arguet tunc tunc fugit. Daemone est similes serpenti: amat tenebras, vix, ut agiat quamprimum? aperi illum si denudaveris absconsa illius, non sequeris post eum. Eccl. 27. v. 19. si lum aperias, necesse non erit illum sequi: non persequeris, quia ipse prior aufugiet.

I X.

Dico vobis: omnis, qui me confessus fuerit coram hominibus, et filium hominis confitebitur illum coram Angelis sui. Luc. 12. v. 9.

1. Considera hunc summum esse honorem, quem Dominus promittit etiam tibi, qui tamen es vilissimus terra vermiculus. Promittit confiteri coram tantâ multitudine Angelorum, qui in extremo die Judicant

thronum stipabunt, sicut tu illum
 fideliter fueris confessus coram homi-
 nibus. Quod tu illum confitearis,
 intelligi potest, quia ipse tuus est Dux,
 tuus Protector, tuus Princeps, tuus
 Magister: sed quod ipse te confitea-
 tur, res esse videtur non modò nova
 sed quæ percipi non possit. Rectè i-
 gure antequam ad illam asserendam
 te accingat, gravissimam habet causam
 peccati quasi specie jurantis: *di-
 citur tibi*. Confiteri Christum vide-
 tur hoc loco plus significare, quàm nõ
 erubescere, ut Luca 9. v. 26. dicitur:
 videtur insuper significare de eo glori-
 ar, & vi hujus liberè protestari, quod
 illum habitas pro eo, qui revera est,
 Magistro, Principe, Protectore, Duce
 tam digno. Et istud est, quod pari-
 ter ipse faciet illo supremo die. de te
 scilicet gloriabitur declarando in con-
 spectu tot sublimium spirituum, quod
 dignum te judicet, considerandi in eorũ
 thronis magnificis tanquam verum
 suum discipulum, verum subditum,
 sequacem militem. majore isto ex-
 cogitari in mundo honor potest: *Ser-
 vus meus es tu Israel, quia in te gloria-
 bor*. II. 43. v. 3. sicut dicitur: *Mul-
 ier diligens corona est viro suo*. Prov. 12.
 v. 14. ita tu Christo tuo eris corona,
 & corona locuples gloriæ. *Eris corona
 gloria in manu Domini*. Isa. 62. vers. 3.
 Hunc manu præferet, quando ad Ju-
 dicium venerit, cū fidelissimã designa-
 tione orationum meritorum: eandem
 capite referens ad paradysum revertetur,
 cū omnibus tuis meritis debitã
 mercedem reddet ut justus Judex.

Tanti facis, si mortalium aliquis de te
 glorietur: & nihili facies, si de te glo-
 rietur ipse DEUS?

2. Considera, ut merearis honorem,
 opus esse disponere te ipsum prius
 confitendo JESUM: quod æquum
 omnino & rationi consentaneum est.
 sed quo modo facienda ista confessio?
 facienda est *Corde, ore, & opere*. quia
 si intus tantum glorieris in corde, for-
 titer sustinendo fidem Christi, cererum
 illam profiteri erubescas, & idcirco
 nec loquaris, nec agas more Christia-
 no, quem honorem illi asseres? Nul-
 lum sanè, sed probum potius, quia
 turpius est non recipere obsequium
 debitum à fidei, quàm ab extraneo.
 Unde consultò dicit: *Qui confitebitur
 me coram hominibus*. Non ait abso-
 lutè: *Qui confitebitur me*. sed adjun-
 git: *coram hominibus*. ut intelligas,
 deponendos esse omnes humanos res-
 pectus, ita ut non solùm intra qua-
 tuor cubiculi tui parietes, sed in pla-
 teã, in aulã, in Templo, in quovis loco
 quantumvis publico gloriam tuam in
 eo collores, quod Christum sequaris
 crucifixum. dic JESU tuo liberè: *scias
 omnis terra, quia tu es Dominus DEUS
 noster*. Bar. 14. v. 2. *Vota mea Domino
 reddam coram omni populo ejus*. Pf. 115.
 v. 4. *Vota mea reddam in conspectu om-
 nis populi ejus*. ib. v. 18. *Confitebor
 Domino nimis in ore meo, & in medio
 multorum laudabo eum*. Pf. 108. Hoc
 enim verò, hoc est facere confessionem
 Domini perfectam: *Confessus es bo-
 nam confessionem coram multis testibus*.
 1. Tim. 6. v. 12. Porro confessio tua
 L13 cum

cum nihil habeat testificationis, quid momenti habere potest? erit equidem laus, quam DEO tuo reddas, erit cultus, erit fides, sed non erit Confessio. Confessio, quam hoc loco Christus requirit, est Depositiō quaedam: at in iudicio non censetur esse depositio, cui testes defunt. Dominus te confitebitur in præsentiā omnium Angelorum suorum, qui rerum aliarum numerum excedunt: *coram Angelis suis.* Et tu confiteri illum renuis in præsentiā aliorum hominum, tuorum sociorum, notorum, qui sunt adeo pauci? *coram hominibus?*

3. Considera, cum præsiserit Dominus: *Qui confitebitur me coram hominibus,* videri subjungendum fuisse: *Confitebor Ego eum coram Angelis meis.* sed hac vice non sic dixit. dixit: *Et filius hominis confitebitur eum coram Angelis suis.* De se, quasi de tertio locutus est, quod ferè solebat, præsertim cum de se aliquid valde honorificum referendum erat. imò verò eo non contentus, tunc maximè se deprimere consuevit, tribuendo nomen tam humile, tam vile, quale erat istud filij hominis. Ecce quanti erant tituli Orientis, Magni, Justi, Fortis, Altissimi, Admirabilis, Salvatoris, Potentis, Pij, quos illi concordibus animis Prophetæ tribuerunt, quodnam verò eorum unquam usurpavit? ordinariè *filium hominis* se vocavit, quamvis etiam ob alias tres causas toties eo titulo usus est. primò ut demonstraret, carnem suam non fuisse de novo conditam, sicut illam Adami, qui proinde appella-

ri homo potuit, sed non filius hominis, itaque Incarnationem suam non habere, sed esse de Deo, sicut legitur: *Missi DEVS Filium suum ex muliere.* Gal. 4. non solummodo prout hunc locum legere non debent, sed etiam voluerunt, sed etiam fallaciter inde ut hoc nomine exprimerent parentelam, quam cum hominibus habebat, tanquam frater illorum, quod non foret, nisi exisset filius minimis, suā quoque à primo Patre gine derivatā. *Qui sanctificavit Christus, & qui sanctificavit homines, ex uno omnes, id est, ex Adamo.* propter quod non dicitur eos fratres appellare dicens: *rabo nomen tuum fratribus meis.* 2. Unde vides illum saepe homines vocasse fratres suos, nunquam Angelos: *Confitebitur eum coram Angelis suis.* hinc finit, non addit fratres, sicut cum de hominibus loqueretur: *de ad fratres meos.* Jo. 20. v. 17. *Et dicit fratribus meis.* Matt. 23. Tertiò, ut insinuarer fideliter esse promissā olim antiquis Patri facta, quibus juravit Messiam esse illorum stirpe descendurum. *De ventre tuo ponam super sedem meam.* Ps. 131. v. 11. Quam in rem necesserat Christum non esse solum hominem, sed esse filium hominis. Itaque rationes præcipue, propter quas usurpavit hunc titulum, gratas quia aliud non sonabat, nisi rem modò tibi utiles, sed gloriosas: appa- ita prius ille te confessus est, quia ipsum inciperes confiteri, vide exp

quantum illi respondere reuearis. si ille demittere se uoluit pro bono tuo toties se appellando filium hominis, & tu illum exalta altissima uoce in clamando DEI Filium: Tu es Christus filius DEI uiri, qui in hunc mundum uenisti. O quam grata illi erit talis confessio! fac eam intra te ipsum, cum in sanctissimo Sacramento corde illum recipis, fac eam, cum illum ueneraris

X.

Spiritus adiuuat infirmitatem nostram. Nam quid oremus, sicut oportet, nescimus. Sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Rom. 8.

Considera, hominem principio statim à peccato suo quatuor accepisse plagas, easque omnes oppido fatales. Prima fuit in parte intellectuali, quæ lesa est. I. per oblivionem circa præterita, unde memoriã excidunt beneficia à DEO recepta, promissiones factæ sanctis, comminationes inentata sceleratis, atque adeo ipsa ingratitude, quam inde à primis annis aduersus illum usurpare non dubitauimus. II. per inconsiderantiam circa presentia, quæ facit, ut non possimus uera bona discernere à falsis. III. per imprudentiam circa futura, quæ causa est, ut neque prospiciamus mala nobis imminencia, nec malis provideamus. Altera plaga fuit in Voluntate, quæ induci non potest, ut amplectatur uera bona, quæ cognouit, & falsa aspernetur. Tertia fuit in concupiscibili, quæ semper repugnat

dominio rationis, ut uilissimis uitis in prædam cedat. Quarta in Irascibili, quæ refugit opera uirtutum, pro ut illa habent aliquid austeri uel ardui, ut adeo ex his plagis homo contraxerit quatuor infirmitates gravissimas, scilicet Ignorantiæ, Malitiæ, Concupiscentiæ & Debilitatis, quæ, quoties homo peccat, horribiliter recrudescunt, nec perfecte sanantur, etiam cum immunis est à peccato. & hoc tamen non est summum malorum. summum est, quòd nesciat agere cum medico. quia solus DEUS iuare illum potest, & tamen agere cum DEO nescit, recurrere ad DEUM, commendare se DEO, uerbo nescit orare. Hæc ignorantia, si rite ponderemus, Infirmitas nostra est maxime deploranda, & ad hanc tollendam datus imprimis est Spiritus Domini, hoc est, Spiritus sanctus, de quo hoc loco Apostolus loquitur, cum ait :

Anna
Seon
VII